

רותם אלמגור

כל שאלה אוריש לך. ואת קהלת.

מזמור להלל

ושמונה חוטמים שבה כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיצאו ממצרים עד
שאמרו שירה על הים

רש"י סוף פרשת ציצית

א.

אמה אומרת שאתה רוכב מרוץ
(נקרא לך 'הדוקטור')? – כמה בטוחה
ידך על הכידון ברקיע הנרות.
גצים של שעוות פוטונים שהתכה

באש שחרה עוצמים סדקים דקים פריס
בין פעל היקום לכוח קדקודך.
אתה הפרולטר שלא צריך תמריץ
לנשם. אתה תרמיל של אשר במדוכה.

אמה אומרת, אל תהיה חלוץ אמיץ.
ואל תרוץ. אף את נרף כבר לחכה
לשון הלילה הורגילי, המאיץ
בה לנטף על פני מדבר. על כרחך

תבקיע את ענן הנצח ותפרץ
את תעלת ההמתנה המתוחה
עד קו הלב שלי, שבלי תרוץ יקרוס,
חרד כסנה להולד במבטך.

ב.

הִנֵּה אֶתְּהָ נִחְלָץ מִתּוֹךְ קִסְדָּה נּוֹטֶפֶת
דָּם, פּוֹשֵׁק בְּקִצּוֹת יְדֵיךָ אֶת צְוֹאֲרוֹן
מְעִיל הָעוֹר שֶׁל אִמָּא וְחוֹצָה קוֹ תַּפְּר
בֵּין רֵאשִׁית צִירֵי הָאוֹר לְבֵין חוֹרוֹן

הַחֹמֶר, בֵּין נִשְׁמַת נִצְחוֹ שֶׁל אָב לְגַבֵּר
בְּתַקְתּוֹק חוֹלוֹ, עֵתִי כְּמוֹ אֶלְקָטְרוֹן:
מוֹלִיךְ אֶת שְׁעֵירוֹ עַל שֹׁפֵת מְצוּקָה, כְּשֶׁחָבַל
גִּרְעִינוּ כּוֹפֵת אוֹתוֹ בְּתוֹךְ גְּדוּוֹ.

הִנֵּה אֶתְּהָ לָמַד אֶת מְהִירוֹת הַנְּעֵר,
אֶת הַתְּאֻבְכוֹת גְּלִינוֹ, אֶת קֶרְבֵּן הָאִישׁ:
גַּם קָל שֶׁבְּבִרְקִים אֵינּוּ רוֹפֵא אֶת פֶּעַר
פָּצַע שְׁעוֹן הַנֶּפֶשׁ שֶׁל מַדְבֵּר מְקַשֵּׁשׁ –

מְקַשֵּׁשׁ וּמְחַרֵּשׁ וּמְחַסֵּיר אֶת פֶּעַם
שְׁעוֹן יְדֶךָ הַחַי בְּתַדָּר בְּרֵאשִׁית.
עַל גְּחָלִים מְרִים הוּא לֹא יִסִּיר אֶת טַעַם
פְּרֵי הָעֵץ מִבֶּשֶׂר עוֹלֵת הַשְּׁחָרִית.

בוֹרוֹת שְׁבוּרִים, יְלָדֵי. מַדְבֵּר עוֹטָה חֲטָטָה.
מוֹמְנָטוֹם בְּרָמוֹת – וּמְצוּקִים עוֹקְדִים.
כְּשֶׁחֲרָטָה שׁוֹטֶפֶת בִּי וּמְמוֹטֶטֶת
כָּל פָּצַעוֹן שְׁתוֹל עַל דָּם לְבָן פְּחָדִים

(וּכְשֶׁתִּלְמַד שְׁמֵהִירוֹת הָאוֹר מִשְׁתַּתָּת
עַל מְקַסְמִים שֶׁל רַחֵם), אֲזֵי אֶתְּהָ תִקְדִים
לְשֹׁבֵר שֹׁפֵת אֶמֶת נוֹשְׁמַת וּתְכַתֵּת אֶת
בְּרִיקָה לְמַחֲוִגֵי הַשִּׁיר הַנִּפְקָדִים.

ג.

אז אל תרוץ, ילדי. לא שור ולא מריא.
משך ידיך מקרבן האיש. ברומא,
רכב כזר לתדרים של הכמרים.
ואל תקדים לפרץ לארץ בלי לקרא מה

בקשו אבות בספורי הגבורים,
ומה השיב מלכם: זה כמו בשיר של שלמה –
זה חג על קו הלב, מטוס של קרב ממריא –
ושעון החול ממשיך לחרק שניו בסלואו-מו.

וכך, ילדון, אני נדון לנסק לראי
יהלומים בוער בשמי רוחות הלמה;
לפל משם כנשף השן במן בסרי,
בגחל לא אכל (ומהו יהלום? הוא

פחם שלא נגס בדעת החמריית).
שבעים פנים יש בה, ברוח השואלת –
ודעתי גקשה מעשנים מרים.
כל שאלה אורישי לה. ואת קהלת.

הם קצות חוטים מהם ידה תתקין תפרים
לנפש השותתת את זמנה, וגלד
ימלא בה כרקמה של מזמורים.
שירת החול תופח במחטה אז, ילד.

ד.

בסוף אני אסק אל הר העברים.
עד אז, רק אל תקח ממני את אולת
שוקי האיש. תרקד, תרקד – האיברים
שלה רמים מכל נצת ורדים נובלת –

ורק ראי בשך (לקח לו להבריא
שמונת ימי מרוץ אל שפת המאכלת)
יהיה לאות ואז תזכר: כשנשברים
כל מים בעולם – מבקיע שיר התכלת.